

The background of the top section features three shelves integrated into a tree-like structure. The left shelf holds several books of various colors. The center shelf contains a round, ornate clock with a white face and black hands. The right shelf is filled with laboratory glassware, including flasks and beakers, some containing liquids. The entire scene is set against a dark, starry night sky.

ANDREAS SUCHANEK

ŠEPTAJÍCÍ LES

DOBRODRUŽSTVÍ
ZAČÍNÁ

ŠEPTAJÍCÍ LES

ANDREAS SUCHANEK

ŠEPTAJÍCÍ LES

DOBRODRUŽSTVÍ
ZAČÍNÁ

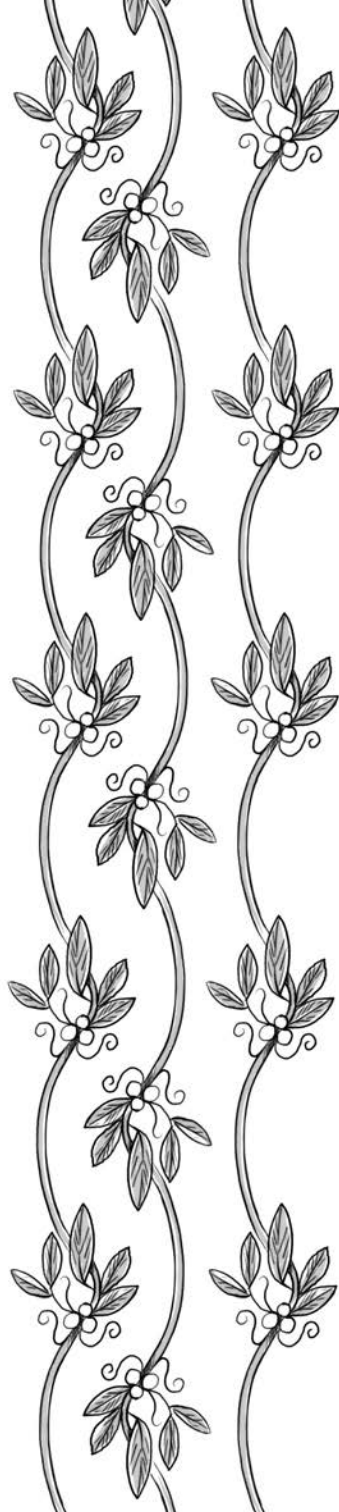

Flüsterwald – Das Abenteuer beginnt (Vol. 1)
by Andreas Suchanek, ill. By
© Ueberreuter Verlag GmbH, Berlin, 2020
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D - 69469 Weinheim

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Markéta Trautmanová, 2022
Cover and Illustrations © Timo Grubing, 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2909-8 (pdf)

Rani (Menok)

- * mladý autor, zkoumá lidi
- * rád si zahrává se svým životem a je
- * závislý na čokoládě

Lukáš (člověk)

- * knihomol a dobrodruh
- * musí si zvyknout v novém městě
- * jeho rodina nemá o Šeptajícím lese nebo o kouzlech ani ponětí

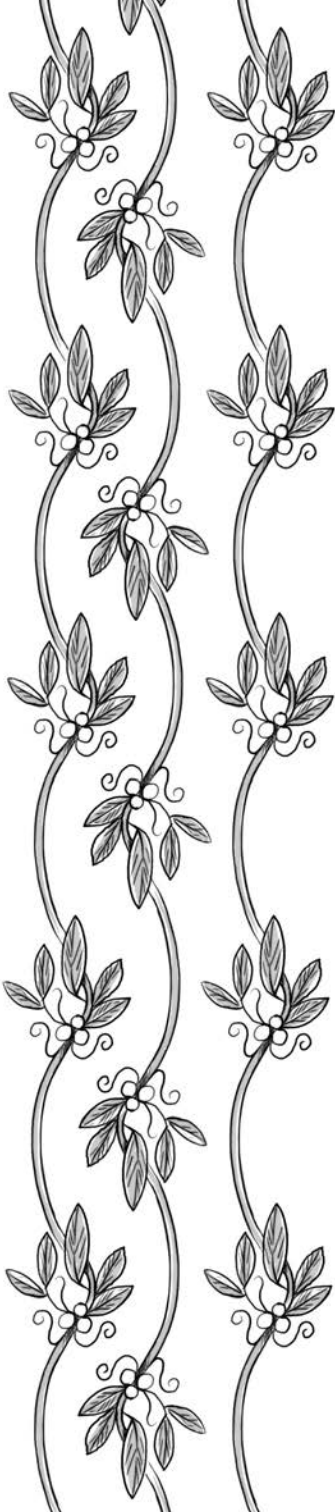
Štěstěnka (víla)

- * ráda kouzlí (což ne vždy vyjde podle plánu)
- * cítí se v internátu opuštěná, a
- * proto často podniká (zakázané) výpravy

Panči (kočka)

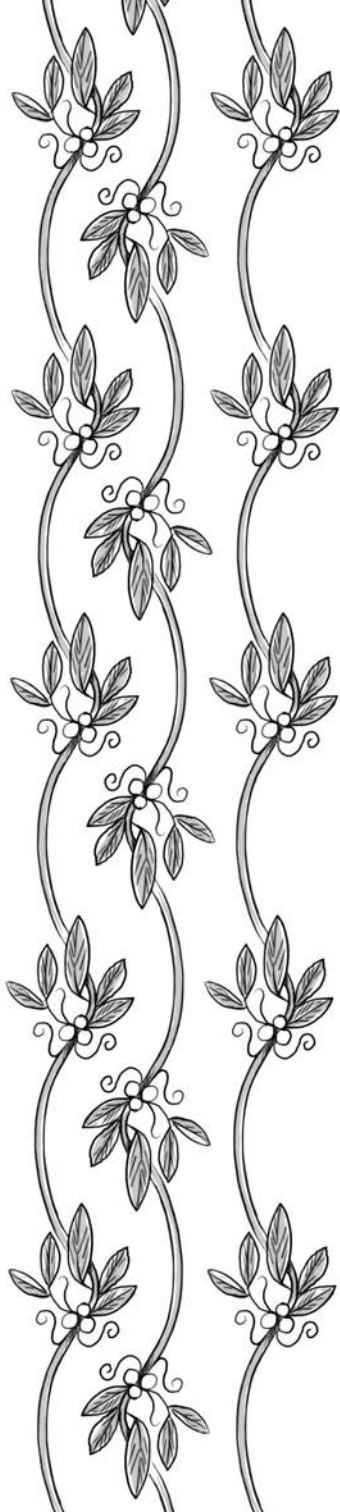
- * jmenuje se celým jménem Pedora Ulinda Naftet ze Šibalky
- * strážkyně Štěstěnky
- * má nervy z oceli

Obsah

- 11 Předmluva
- 15 Nový domov
- 21 Vila
- 27 Světlo ve tmě
- 33 Podivný cizinec
- 41 Portrét z kamene
- 49 Schody v regálu s knihami
- 55 Tajná studovna
- 61 O skřítcích a jiných
pohádkových stvořeních
- 67 Jen zlý sen?
- 73 Požaduji svá tři přání!
- 81 Internát pro víly
- 87 Wark
- 93 Kouzelná kostka
- 99 Skřítek Lukáš
- 105 Mrkací dráha
- 113 Temné časy
- 119 V příbytku Boldů

- 125 Vtipný Lukáš
- 131 Stíny minulosti
- 139 Nápad
- 145 Zní to jako plán
- 151 Knihovna
- 157 Ide se tam tudy!
- 163 Běžte!
- 169 Iako nafukovací balónek
- 177 Stříbrný třpyt
- 183 Čistička
- 189 Stíny času
- 195 Až po špičku drápu
- 201 Hrdinka dne
- 207 Ukolébavka
- 213 Slova na rozloučenou
- 219 Pondělní ráno
- 225 Prášky a nápoje
- 231 Doslov

Předmluva

Nad městečkem Zimoskalka se stahovala temná mračna. Hustě pršelo a déšť zmácel každého, kdo se nedostal do svého domova dostatečně rychle. V uličkách zběsile šlehal vítr a nedbale před sebou hnal odhozené stránky novin. Blesk a hrom se hašteřivě předháněly.

Přesně tak to měl rád.

Temnota zachvátila svět, vyštvala lidi a podrobila si vše, co jí patřilo.

Stáhl si kapuci hlouběji do čela. Za zády nechal poslední domečky Zimoskalky. Místo po dlažebních kostkách šel již delší dobu po blátivé stezce.

Pokaždé když se jedna z jeho vysokých bot vyprostila z promočené hnědé hlíny, ozvalo se mlasknutí.

Spěšné kroky ho vedly přímou cestou k vytouženému místu. Tak daleko od městečka stál už jen jediný dům. Teď když byl jeho dosavadní obyvatel pryč, byla cesta konečně volná. Hranice mezi městem a lesem, kterou představovalo ono staré sídlo, zmizela.

Ve chvíli, kdy se zastavil před branou, déšť ještě zesílil. Každá kapka, která mu dopadla na pláštěnku, zněla jeho uším nadmíru hlasitě. Před ním se vypínala kovaná železná brána, po jejíchž obou stranách se tyčily kamenné sloupy. Na levém stála socha skřítko-válečníka, na pravém vlčího mága.

Jakmile přistoupil blíže, kámen oživil.

„Tato cesta pro tebe zůstává uzavřena!“ řekl skřítek.

Malinké brnění toho stvoření vypadalo roztomile. Měl nutkání tu bytost rozmáčknout mezi prsty, ačkoliv to byla jen socha, která v sobě neměla opravdový život.

„Dnes tedy ne,“ zamumlal. „Můj den ale přijde.“
Temnotu ozářil blesk.

Pohlédl na druhou stranu k lesu. Mezi hustou spleť buků, dubů a smrků tancovala světýlka, vůkol se mihotaly stíny.

Brzy.

Otočil se a vracel se zpět do Zimoskalky. Do toho malého, nevinného městečka, které nemělo ani ponětí o tom, co ho čeká.

Nový domov

Když matka asi po tisíci povzdychla a pronikavým hlasem zvolala „No ne, to je ale idyla!“, Lukáš věděl, že prohrál. Stěhovací krabice byly už dávno zabalené. Přesto do poslední chvíle doufal, že jeho rodiče přijdou k rozumu. Marně.

Staříčkový Opel Astra se také zatím držel. Asi vypustí duši až v cíli, tak jak to často činil. Takže jakýkoliv pokus o útěk byl zbytečný.

„No ne, jak idylické,“ vzdychla znovu matka, přičemž pravým ukazováčkem probodávala vzduch. „Tam naproti.“ Další bodnutí. „Děti, vidíte to? Opravdový strašák v poli.“

Lukáš se ptal sám sebe, jestli v jejích brýlích nejsou zasazena očarovaná sklíčka. Jiné vysvětlení pro takové chování prostě neexistovalo. Ten kus slámy tam naproti byl stejně šeredný jako deštivé mraky, které se stahovaly nad obzorem. To samé platilo pro rozblácená pole.

„Jo, skvělý,“ štěkl.

„Mami, co je to itylické?“ zeptala se malá příšera vedle něho, přičemž svírala svého prastarého roztrhaného plyšového zajíce jako záchranný kruh.

„Lukáši, přece jsme o tom mluvili.“ Matka mu věnovala svůj pověstný pohled psycholožky, při kterém si vždy připadal naprosto hloupě. „Prostě tu změnu přijmi.“ Její pohled putoval k příšerce označované jako sestra. „I-dy-lic-ké,“ zdůraznila každou slabiku, „znamená, že je něco hezké.“

„A tady je to hezké kde?“

Matčina oční víčka zamžikala. Neklamné znamení toho, že jí pomalu dochází trpělivost.

„Všechno tady je svým nezaměnitelným způsobem pěkné, zlatíčko.“

„Ale...“

„A teď už nebudeme tvého otce dále rozptylovat. Musí se soustředit na řízení.“

Souhlasné zamručení ze sedadla řidiče Lízu umlčelo. Lukáš měl na jazyku námitku, kterou však

raději spolkl. Jakákoliv diskuse byla očividně mar-
ná, kromě toho už skoro dorazili do cíle.

Auto rachotilo a sjíždělo dolů po prudké horské
silnici a jim se tak naskytl první pohled na špiča-
té štíty domků Zimoskalky. Bylo to ještě horší, než
se obával. Tenhle zapadákov si rozhodně nezaslou-
žil, aby se mu říkalo město. Kočičí hlavy silnice vy-
tvářely nerovné hrboly, které auto rádně natrásaly.
Matce dokonce sklouzly brýle z nosu, což však ni-
jak nekomentovala.

Architekt, který domy navrhoval, zřejmě viděl až
příliš filmů s tématem domov. Pod okny totiž visely
květinové truhlíky, které měly dotvářet pocit doko-
nalé útulnosti Okenice s vyřezanými otvory ve tva-
ru srdce a zahradní ploty sahající do výše pasu byly
natřeny na bílo. Přičemž bílou by se ta barva dala
nazývat jen stěží.

„Máti,“ řekl Lukáš zděšeně. „Nejsou to plynové
lamps?!“

Tentokrát poprvé za celou tu dobu působila zne-
pokojeně i jeho matka. „Hm. Ehm... zřejmě obyva-
telé Zimoskalky dávají přednost... ehm... poněkud
rustikálnějšímu způsobu života.“ Přitom stranou
pohlédla na Lukášova otce. Pod tíhou tohoto po-
hledu se otec ještě více zabořil do sedadla řidiče.

Mlčky rachotili dál.

*Jestlipak budeme mít vůbec internet? Elektrínu?
Teplou vodu?*

Lukáš pomalu začínal propadat panice.

Nakonec za sebou nechali i poslední domky a rodinný kočár se kodrcal vzhůru na návrší. Otec zastavil před železnou kovanou bránou, ze které se již delší dobu odlupovala barva. Po obou stranách se do výše tyčily kamenné sloupy, na jejichž vrcholcích seděly dvě malé postavičky. Znázorňovaly jakési pohádkové bytosti. Za branou se mezi hustými živými ploty ztrácela štěrková cestička. Rodiče vystoupili z auta a okukovali štítek přitlučený na levém sloupu.

„Profesor Archibald von Thun,“ předčítala matka nahlas. „U Lesní cesty 13.“ Když se k nim opět otočila, měla na rtech naprosto strojený úsměv. „Děti, jsme tu správně. Předchozí majitel jen neodstranil štítek se svým jménem.“

Očividně, mami.

Otec otevřel bránu. Za hrobového ticha pokračovali dál. Jeho matka držela paže překřížené před hrudníkem. Když to udělal Lukáš, pokaždé to nazývala „pasivní agresivitou“, což Lukáše vždy šíleně vytočilo. A ona to poté pro změnu nazvala „předpubertální fází“.

Pocítil soucit se svým tatškou, rychle ho však zaplašil. Přece jen to byl on, kdo nesl vinu za to, že

skončili tady. Předseda školní rady v Zimoskalce mu osobně zatelefonoval a místo učitele na místní škole mu květnatě vychválil, na což se Lukášův otec odvolával a s hrdostí to zdůrazňoval. A když krátce nato přišla ještě ta nabídka na koupi vlastního domu – což bylo odjakživa snem jeho rodičů –, tak už nic nestálo v cestě. To, že otcovo tak skvělé místo bylo na jediné škole široko daleko a že kvůli tomu musel i Lukáš přejít právě na tuto školu, nehrálo samozřejmě žádnou roli. Nic trapnějšího snad ani neexistuje.

Nemůžu zahodit svou pověst.

Byla to jeho nejhorší noční můra.

Stavení, které se před ním rozkládalo, obrovské a zchátralé, se stěží dalo nazývat domem. A jak asi bude vypadat ten bazén, který matka v každém rozhovoru vychvalovala jako něco naprosto skvělého, si raději nechtěl ani představit.

„Nu, takže...“ Otec zavadil vyděšeným pohledem o budovu. „Jsme tu.“

Vila

Rty jeho sestry se zkřivily v podezíravém úšklebku. Lukáš si odepnul pás a vyskočil z auta. Nechtěl být nablízku, až sestra-příšerka začne vřískat. Byla zkrátka ve svých šesti letech tak... dětinská.

„Tak tedy dobrá.“ Matka překonala prvotní šok a převzala velení. „Ta dešťová mračna se mi vůbec nelíbí. Pojďme dovnitř a porozhlédněme se tam.“

Lukáš se rozběhl ke kufru auta a vytáhl z něho svůj batoh. Ten by nikdy nikde nenechal. Pak následoval své diktátory, kteří momentálně určovali jeho život, do domu. Lízu vzal otec do náručí.

Naštěstí byl první dojem klamný. Prkna na podlaze sice skřípala, když vešli, avšak leskla se a zářila čistotou. Nikde nebylo ani smítko prachu, ani pavučina, naopak: Vonělo to tu voskem na parkety, čisticím prostředkem s citrónovou vůní a fialkami. Za vstupními dveřmi se nacházel výklenek s vestavěnou šatnou. Na podlaze ležel měkký koberec, který tlumil jejich kroky, když přecházeli z chodby do kuchyně. A ta byla docela útulná.

U stěny stál dřevěný stůl, na který někdo postavil mísu s ovocem. Na stěnách visely emailové tabulky se starými reklamními slogany. Uprostřed místnosti se vyjímal sporák, přístupný ze všech stran. Na políčkách stály dřevěné dózičky, ze kterých se linula vůně čerstvých bylinek a koření a stoupala Lukášovi do nosu.

Dveře na terasu byly mírně pootevřené a skýtaly pohled na nádhernou zahradu. Záhony byly udržované, květiny rozkvétaly. Mezi stromy byla zavěšená houpačka, která se ve větru lehounce pohupovala sem a tam.

Lukáš se zachvěl.

„Máti, jdu obhlédnout svůj pokoj,“ řekl. Jelikož matka stále ještě pohledem detailně prozkoumávala kuchyň, zamumlala nepřítomně na souhlas. Za normálních okolností nesnášela, když ji oslovoval „máti“. Vždy poté následoval dlouhý výklad o tom,

že je jeho *matka* a oslovení *máti* považuje za neuctivé.

Tatka zamířil do obývacího pokoje. Líza se promýkla kolem něho a vydala se hledat svůj dětský pokojíček.

Dřevěné stupně schodiště vrzaly, jak po nich Lukáš stoupal za sestrou.

V prvním patře se nacházela koupelna s litinovou vanou, kterou zahlédl, když procházel kolem. Na mysl mu opět přišla otázka ohledně teplé vody, odsunul ji však na později.

Na chodbě stály stěhovací krabice, mezi nimiž se musel protáhnout. Poté následoval Lízín pokoj, který právě přepečlivě prozkoumávala. Další místností byl kumbál, přeplněný všemožným haraburdím, které patřilo spíš do vetešnictví.

Nakonec překročil práh svého vlastního království. Ta místnost byla... jiná, než Lukáš očekával. Nebyla špatná. Byla prostě *jiná*. Stěna naproti dveřím sestávala z jednoho jediného oválného okna. Před ním se nacházel okenní parapet, na kterém ležely rozhozené polštáře. Perfektní koutek na čtení. Vlevo vedle okna stál masivní dřevěný psací stůl, který mu teď patřil. Lukášovi rodiče koupili dům včetně nábytku. I když některé kusy snad brzy skončí na skládce, tenhle stůl si chtěl v každém případě ponechat.

Vedle stolu se nacházel vestavěný regál, na kterém byly narovnané tlusté bichle. Lukáš přistoupil blíž. Knihy byly pokryty asi na šířku prstu tlustou vrstvou prachu. Vazby byly opotřebované. Musejí být zatraceně staré. Jak to, že v celém domě bylo vygruntováno, a tady ne? Právě ve chvíli, kdy chtěl sáhnout po jedné z knih, něco v pokoji zarachotilo.

To náhlé zaskřípání s ním škusblo. Na obrovskou postel, která stála na druhé straně pokoje, vyskočila Líza.

„Já chci taky takovou.“ Hop. „To je skvělý.“ Hop. „Můj pokoj je mnohem hezčí.“ Hop. „Ale tvůj také není nejhorší.“ Hop.

„Dolů z mé postele!“ vrhl se dopředu. Líza však byla rychlejší, proklouzla mu pod rukama a vyběhla z pokoje. A už na chodbě začala hlasitě vzlykat. „Mami, Lukáš mě zlobí!“

Ze zdola k nim doléhal rozzlobený hlas jeho matky. „Lukáši, nech svou sestru na pokoji!“

Obrátil oči v sloup. Zůstal stát v rámu dveří se zaťatými pěstmi. Líza na něho vyplázla jazyk, pak se vyřítila po schodech dolů. Zapadl zpátky do pokoje a s mohutným prásknutím zabouchl dveře. S potěšením zjistil, že na vnitřní straně dveří je přimontovaná zástrčka. I když mu rodiče odebrali klíč – *Já si nepřěji, aby byly v tomto domě nějaké dveře*

